

capătul meu

M Horlaci

și vântul plânge câteodată
cu lacrimi albastre
pe când oceanul tulbură sticla
pe când coșmarul tulbură somnul
acoperit de-o avalanșă de îngeri
îmi las trupul să zacă
printre arhangheli
spre lumina care pâlpâie îmi târăsc sufletul
sub tălpile grele
oasele sfinților pocnesc
iar vocea din mine, încă vie, mă cere cu împrumut
un ceas doar atât
o mie de cuvinte șterse de praf
o singură speranță, atât
păstrată într-un opaiț la capătul lumii
sub perna din raclă

la capătul meu